

Den nuværende Ordning af Avancementsforholdene, hvorefter al Fremrykning sker paa Basis af Af- og Tilgang blandt Personalet, finde vi i flere Henseender at være uheldig. — Vi tillade os at anføre, at de, der ere saa heldige at blive ansatte i en Stilling kort før en større Fremrykning, som f. Eks. i 1886, ere langt heldigere stillede ved fremtidig Avancement end de, som ved en større Ansættelse blive de sidste i Rækken, idet disse maaste kunne vente i flere Aar paa Avancement, efter at deres mere heldige Kolleger have opnaaet saadant.

At vor Tid overalt og ikke mindst hos Sørbanens Funktionærer kræver Dygtighed og Intelligens baade indadtil, hvor Banens Løb i stedse højere Grad tager Personalets Evner i Brug, og udadtil over for et stedse mere fordringsfuldt og kritisk Publikum, vil forhaabentlig anerkendes. Det maa sikkert ogsaa indrømmes, at et Personale, der lider under økonomisk Tryk, aldrig vil kunne naa den Grad af Dygtighed og Intelligens, som er ønskelig, da det vil være umuligt for det store Flertal af Personalet af den knap tilmaalte Løn at afse noget til videre Uddannelse og Berigelse af Kundskaber, selv om Trangen dertil er til Stede.

Endelig finde vi det billigt og rimeligt, at en gammel veltjent Togfører maa kunne opnaa samme Maksimalløn som en Lokomotivfører, da vi formene, at hin baade i Henseende til Dygtighed og Ansvar fuldt ud maa staa paa Højde med denne.

I Henhold til det foran udviklede bede vi den høje Rigsdag tage dette vort ærbødige Andragende under gunstig og velvillig Overvejelse.

Kjøbenhavn, den 17de November 1897.

Erhødigst

Paa samtlige Togfunktionærers Vegne.

H. S. Jensen,
Togfører Nr. 79.

P. Thomsen,
Pakmester Nr. 108.

H. Petersen,
Konduktør Nr. 196.